

Петя Дубарова

Ела сега

Нагази голо лятото в морето.
Изхвърли всички мъртви водорасли.
Разстла нов пясък в дъното, където
седефите като деца са расли.
Изопна фарът мъжкото си тяло
и някакво желание се пукна
в окото му от блясък натежало...

.....

С внезапен скок към дъното се мятам.
Гребат вода ръцете ми изкусни.
И сякаш дишам под водата
с амфибийни гърди, с делфински устни.
Под мен зелени кръгове светлеят,
но пулса ми нагоре се катери.
Пристанища в минор сиренно пеят.
От техните разтворени артерии
тече мазут, изтича смърт в морето.
Плачи ти, лято – бъдещо сираче!
Ела сега, спасителю поете,
не с лист и молив, не за да заплачем!
(Как лесно е да плачеш върху листа!)
Побързай, братко! Да заключим нека
отровата и силата нечиста,
която е обхванала човека!...

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6055>]